

BETH O'LEARY

**DRIE
DATES**

ROMAN

**DRIE VROUWEN. DRIE DATES.
ÉÉN VERDWENEN MAN...**

Beth O'Leary

Drie dates

De Fontein

Siobhan

Hij is er niet.

Siobhan ademt langzaam uit door haar neus. Ze mikt op kalmte, maar het is meer *dolle stier* dan *zen*.

Hier heeft ze dus een ontbijtafspraak met een vriendin voor afgezegd. Ze heeft haar haar gekruld en haar lippen gestift en haar benen geschooren (en niet gewoon tot aan de knie, maar helemaal, voor het geval hij zin had om onder tafel een hand over haar dij te schuiven).

En nou is hij er verdomme niet.

‘Ik ben niet boos,’ zegt ze tegen Fiona. Ze zijn aan het facetimen. Ze facetimen altijd – Siobhan gelooft heilig in de kracht van oogcontact. Bovendien vindt ze het prettig als tenminste iémand ziet hoe fantastisch ze er vandaag uitziet, ook al is het haar huisgenootje maar. ‘Ik heb me erbij neergelegd. Het is een man, ergo: hij heeft me laten zitten. Wat had ik dan verwacht?’

‘Je draagt seksmake-up,’ zegt Fiona turend naar het scherm. ‘Het is nog niet eens negen uur ’s ochtends, mens.’

Siobhan haalt haar schouders op. Ze zit in zo’n tentje dat zich voorstaat op hoe apart ze zijn, iets wat ze altijd al in alles en iedereen intens irritant vindt, en er staat een halflege latte met havermelk en een dubbel shot espresso voor haar op tafel. Als ze had geweten dat ze een blauwtje zou lopen op Valentijnsdag had ze wel gewone melk genomen. Voor Siobhan is alleen vegan als ze in een goed humeur is.

‘Seks is ons ding,’ zegt ze.

‘Zelfs op een ontbijtdate?’

Ze hadden eigenlijk nog nooit een ontbijtdate gehad. Maar toen ze hem vertelde dat ze voor een flitsbezoekje naar Londen zou komen, had

hij gezegd: *Heb je anders toevallig zin om morgenochtend met me te ontbijten...*? Een ontbijtdate voorstellen was absoluut een dingetje – en nog wel op V-day. Over het algemeen vinden hun dates plaats in hotelkamers, meestal na elf uur 's avonds; ze zien elkaar altijd de eerste vrijdag van de maand, plus af en toe een bonusdag als zij toevallig in Londen is.

Geeft niks. Is genoeg. Siobhan wil niet vaker dan dat – hij woont in Engeland, zij woont in Ierland. Ze hebben het allebei druk. Hun regeling werkt perfect.

‘Weet je zeker dat je niet nog even vijf minuten wilt wachten?’ zegt Fiona terwijl ze een koket handje voor haar mond houdt bij het doorslikken van een hap cornflakes. Ze zit aan hun keukentafel, haar haar nog in de slaapvlucht. ‘Misschien is hij gewoon te laat?’

Siobhan voelt even intense heimwee naar haar appartement, al is ze pas een dag weg. Ze mist de vertrouwde citroengeur in hun keuken, de rust van haar walk-in-closet. Ze mist de versie van zichzelf die nog niet de fout had begaan te hopen dat haar favoriete scharrel misschien wel iets meer zou willen.

Ze drinkt haar latte zo achteloos mogelijk. ‘Hou op. Hij komt niet,’ zegt ze schouderophalend. ‘Ik heb me erbij neergelegd.’

‘Denk je niet dat je een beetje te snel de hoop opgee-’

‘Fi. Halfnegen, zei hij. Het is nu tien voor. Hij heeft me laten zitten. Het is beter als ik het gewoon...’ – ze slikt – ‘... accepteer en doorga met m'n leven.’

‘Oké dan,’ zegt Fiona met een zucht. ‘Nou. Drink je koffie op, vergeet niet dat je fantastisch bent, en *kick some ass*, vandaag.’

Siobhan schudt haar haar naar achteren en net op dat moment loopt er een man achter haar langs. Hij stoot tegen haar stoel aan. De koffie wiebelt in zijn hand, er valt een piepkleine spetter op Siobhans schouder. Die zakt in de postbusrode stof van haar jurk en laat een vlek achter, twee druppeltjes, als een puntkomma.

Het heeft alles in zich om tot iets romantisch te leiden. Een fractie van een seconde denkt Siobhan daar, als ze zich omdraait, over na – hij is best een soort van aantrekkelijk, lang, het soort man van wie je verwacht dat hij een grote hond en een harde lach heeft. Dan zegt hij:

‘Holy moly, je steekt nog een keer iemand de ogen uit met al dat haar!’

En Siobhan besluit: nee, ze is te slecht gehumeurd voor grote, impo-

sante kerels die niet meteen sorry zeggen omdat ze koffie op haar dure jurk hebben gemorst. Een woeste zelfingenomen hitte verspreidt zich door haar borst en ze is er blij om, opgelucht zelfs – dit is precies wat ze nodig heeft.

Ze pakt hem bij de arm, heel lichtjes maar. Hij vertraagt zijn pas en fronst een beetje; ze blijft expres even stil voor ze zegt wat ze te zeggen heeft.

‘Je bedoelde zeker: *O jee, het spijt me, toch?*’ zegt ze. Haar stem klinkt suikerzoet.

‘Pas op je tellen, man,’ zegt Fiona door de telefoon, die nu tegen de wiebelende terracotta bloempot midden op tafel leunt.

Hij past niet op. Dat had Siobhan je zo kunnen vertellen.

‘Waar moet ik precies o-jee-spijt van hebben, Rapunzel?’ vraagt hij. Hij volgt haar blik naar de koffievlek op haar schouder en grinnikt hartelijk. Hij knijpt zijn ogen overdreven tot spleetjes alsof er niets te zien valt: hij wil grappig doen, en als je in een goeie bui was, zo’n plantaardige-melk-bui, dan had Siobhan het spelletje misschien wel meegespeeld. Maar helaas voor de man met de koffie had Siobhan net een blauwtje gelopen op Valentijnsdag.

‘Deze jurk kost bijna tweeduizend euro,’ zegt ze. ‘Wil je het geld meteen overmaken, of liever in termijnen?’

Hij moet keihard lachen. Een paar stelletjes kijken hun kant op.

‘Heel geestig,’ zegt hij.

‘Ik maak geen grapje.’

Zijn glimlach verdwijnt en dan gaat het pas echt los. Hij is de eerste die zijn stem verheft. Zij laat hem de jurk zien op NET-A-PORTER. Hij trekt het niet meer en maakt haar uit voor brutale kakmadam, wat haar prima uitkomt want dat geeft haar nog voor vijf minuten munitie om op hem af te vuren, en Fiona lacht op haar telefoonschermpje en heel even vergeet Siobhan bijna dat ze in haar eentje in een stomvervelende koffiezaak zit met-zonder date.

‘Wat ben jij toch hard, Siobhan,’ zegt Fiona vol genegenheid als Siobhan weer op haar stoel gaat zitten.

De man is kwaad weggelopen nadat hij een tientje op haar tafeltje heeft gesmeten ‘voor de stomerij’. Iedereen zit naar haar te staren. Siobhan gooit die glanzende blonde lokken die de bron van deze ruzie wa-

ren over haar schouder en wendt haar gezicht naar het raam. Kin omhoog. Borsten naar voren. Benen over elkaar.

Met haar hoofd zo gedraaid is Fiona de enige die kan zien dat ze haar best doet om niet te gaan huilen.

‘En, hielp dat?’ vraagt Fiona.

‘Tuurlijk. Plus het heeft me tien pond opgeleverd. Wat zal ik daar eens van kopen?’ Siobhan haalt haar neus op en trekt de menukaart van de andere kant van het tafeltje naar zich toe. Ze ziet op haar horloge hoe laat het is: precies negen uur. Pas negen uur en ze heeft nu al de rotste dag ooit. ‘Het “zonnige eitje”, misschien? Of een “keep smiling”-smoothie met boerenkool?’

Ze legt haar hand met een klap op de kaart en schuift hem weer van zich af. Het stel aan het tafeltje naast haar schrikt ervan en bekijkt haar een beetje angstig.

‘Godsamme, dit is echt de allerslechtste zaak om een blauwtje te lopen op Valentijnsdag,’ zegt ze. De warme woede in haar borst is nu weg en wat rest is alleen dat smorende gevoel, die eenzame, drukkende pijn van naderende tranen.

‘Waag het niet om je dit aan te trekken,’ zegt Fiona. ‘Hij is een lul als hij jou laat zitten.’

‘Hij is ook een lul,’ zegt Siobhan fel, met een haperende stem.

Fiona valt stil. Siobhan heeft het vermoeden dat ze haar de tijd gunt om zichzelf bij de kladden te pakken, dus nu wil ze al helemaal niet dat de twee druppels die in haar wimpers hangen over haar wangen gaan rollen.

‘Ik weet dat je je er veel van had voorgesteld, lieverd,’ zegt Fiona voorzichtig. ‘Heb je überhaupt al eens... Was dit niet je eerste echte date sinds Cillian?’

Siobhans gezicht vertrekt en ze geeft haar nederlaag toe terwijl ze over haar ogen wrijft. ‘Denk je nou echt dat ik al drie jaar geen date meer heb gehad?’

Fiona wacht geduldig af; ze weten allebei dat dat inderdaad zo is. Fiona zou alleen beter moeten weten dan dat hardop te zéggen.

Uiteindelijk slaakt Fiona een zucht en zegt: ‘Dus hij kan bij het oud vuil?’

‘Hij is al oud vuil. Ik ben klaar met hem,’ zegt Siobhan.

Hij zal de dag berouwen dat hij haar heeft laten zitten. Siobhan weet nog niet precies hoe, maar ze bedenkt wel iets. En wat het ook maar is, leuk zal hij het niet vinden.

Miranda

09.03 uur en er is niemand komen opdagen.

Miranda knaagt aan de binnenkant van haar duimnagel en leunt achterover tegen haar auto terwijl ze met een laars tegen de band tikt. Ze trekt haar paardenstaart strak. Checkt de veters van haar laarzen. Ze doorzoekt haar rugzak om te zien of ze alles heeft: twee flesjes water, haar klimset, de handzaag die haar ouders haar voor haar verjaardag hebben gegeven, met haar naam in het handvat gegraveerd. Alles keurig aanwezig, geen enkel item dat op magische wijze uit haar tas is gesprongen ergens op de twintig minuten durende reis vanaf haar appartement.

09.07 uur en dan klinkt eindelijk het geknerp van banden op het grind. Miranda draait zich om als Jamies pick-uptruck stilstaat, knalgroen met het enorme logo van J. Doyle. Miranda's hart hamert als een specht en ze gaat wat meer rechtop staan als Jamie en de rest van de ploeg uitstappen.

Jamie schenkt haar een brede glimlach als ze dichterbij komen. 'AJ, Spikes, Trey, dit is Miranda Rosso,' zegt hij.

Twee van de mannen geven Miranda een blik die ze goed kent: de gejaagde, nerveuze blik van jongens die goed te verstaan is gegeven dat ze niks ongepasts mogen zeggen. Trey is klein en stevig, met druilerige, diepliggende ogen. Spikes is een kop groter dan Trey met de bouw van een rugbyspeler: een enorme brede borstkas onder zijn groezelige, verbleekte T-shirt. Ze knikken allebei naar haar en richten hun aandacht meteen op de boom op de hoek van het stukje grond waar ze geparkeerd staan.

En dan is daar nog AJ. Hij schenkt Miranda een heel ander soort blik: zo'n van-top-tot-teen-blik van een man die hoort: 'Gedraag je in de buurt van dat nieuwe meisje' en die dat opvat als een uitdaging.

Miranda is gewaarschuwd voor AJ. Hij heeft nogal een reputatie. *Die AJ heeft meer vrouwen gehad dan hij bomen heeft beklommen*, had Miranda's oude baas haar gemeld toen ze zei dat ze wegging om zich bij Jamies team te voegen. *Gezicht van een engel, hart van een volkomen harteloze klootzak*.

Dus heeft Miranda zich al schrap gezet voor die priemende groene ogen, die bebaarde kaak, de gespierde, getatoeëerde armen. Ze is klaar voor het ene opgetrokken wenkbrauwje als ze elkaar aankijken, die blik die zegt: *Vrouwen zoals jij lust ik rauw voor het ontbijt*.

Ze is alleen níét helemaal voorbereid op die kleine Cockapoo-pup in zijn armen.

Ze weet niet wat ze ziet. AJ aait onverstaanbaar het hondje over zijn koppie, alsof het volkomen normaal is om met een piepkleine puppy naar je werk te komen.

'O, ja, dit is Rip,' zegt Jamie niet bepaald enthousiast. 'Nieuwe hond. Blijkbaar kan hij niet alleen thuisblijven, toch, AJ?'

'Hij heeft last van verlatingsangst,' zegt AJ en hij tilt Rip wat hoger tegen zijn brede, gespierde borst.

Miranda moet heel erg haar best doen om niet te glimlachen. Haar plan voor het omgaan met AJ is om hem volkomen te negeren – ze heeft gemerkt dat dat meestal de beste strategie is bij arrogante types. Maar... *damn*, wat een schattige pup is dat. Ze kan nooit weerstand bieden aan van die hondjes die een beetje op kleine teddybeertjes lijken, met van die krullerige vachtjes en mopsneusjes.

'Hoi Rip,' zegt ze en ze steekt een hand naar hem uit zodat hij aan haar kan snuffelen. 'Hoi mannetje.'

Rips staartje begint tegen AJ's zij te kwispelen en Miranda doet haar best om niet te smelten.

'Hij vindt je leuk,' zegt AJ, een stem als honing, een gladde blik die nog eens over Miranda's lichaam glijdt en Miranda's hersenen trappen op de rem. Die puppy mag dan nog zo snoezig zijn, ze schenkt zo veel te veel aandacht aan de torso van de man die hem vast heeft. Dit was niet haar strategie.

'Hoi,' zegt ze als ze wegstijgt van Rip en haar glimlach tot Trey en Spikes richt. 'Leuk jullie te ontmoeten, jongens.'

'Rosso is een topklimmer,' zegt Jamie en hij geeft Miranda een klap op

haar rug. ‘Jullie hadden haar moeten zien tijdens de klimchallenge. Nog nooit iemand zo snel een boom in zien gaan. Heb je je eigen klimspullen bij je?’

‘Hm-hm,’ zegt Miranda en ze knikt naar haar rugzak.

‘Ik stuur jou die hoge daar in,’ zegt Jamie. ‘De klant wil dat de kroon met een derde wordt uitgedund.’ Hij gebaart naar de zilverberk die uit-torent boven de voortuin van het landhuis waar ze voor geparkeerd staan. Het is een iele boom die meebuigt en duikt op de wind. ‘Laat die jongens maar eens zien hoe het moet.’

‘Tuurlijk,’ zegt Miranda en ze zit al gehurkt bij haar rugzak om haar valbeveiligingstuig eruit te halen.

Er is niks wat haar zo’n kick geeft als klimmen.

Toen Miranda vijftien was, liep ze een keer uit school naar huis en hoorde ze mannen schreeuwen in de verte. Ze liep op het geluid af naar de drie boomchirurgen die aan het trainen waren op de landbouwschool die vlak bij haar eigen middelbare school stond. Er stond een rij pijnbomen, hoog en prachtig, en aan de takken daarvan hingen gele en oranje touwen. De mannen boven haar bewogen door de bomen als Tarzan, sprongen over vertakkingen en klemden stammen tussen hun knieën, achteroverleunend in hun tuig. Eentje hing zelfs ondersteboven.

Het was nooit bij Miranda opgekomen dat je bomenklimmer van beroep kon worden.

De instructeur had haar zien kijken en haar verteld over de open dag die de week erop zou zijn. Dan kon ze het zelf eens proberen. Zodra ze voelde hoe het valbeveiligingstuig haar gewicht hield, zodra ze haar eerste tak had bereikt en omlaagkeek naar de grond die wazig beneden haar lag, was ze verkocht.

Tien jaar later is ze niet alleen bomenklimmer van beroep, maar is ze een heel erg goede bomenklimmer. En al snappen haar ouders nog steeds niet waarom hun oudste dochter per se zulk gevaarlijk werk wil doen dat ze al op dag één te horen kreeg dat ze haar levensverzekering moest gaan regelen, toch waren ze met enige tegenzin blij voor haar, voornamelijk omdat je zo duidelijk aan Miranda kan zien hoe hartschtelijk veel ze van haar werk houdt.

Zodra ze boven in die berk zit, met haar klimlijn die haar gewicht kan

houden om de hoogste tak geslingerd, vergeet Miranda die hele Trey en Spikes en AJ. Ze vergeet zelfs Carter, hun lunchdate, de outfit die zorgvuldig opgevouwen onder in haar rugzak zit, klaar voor gebruik. Twaalf meter hoog in een boom zitten is doodeng, hoeveel ervaring je ook hebt, en als je het doet is er verder geen ruimte voor wat dan ook. Dan gaat het alleen nog maar om jou en de touwen en de wind en de boom die om je heen ademt en voorkomt dat je valt.

AJ is aan de voorkant van het huis een heg aan het snoeien, terwijl Rip enthousiast om zijn voeten dartelt. Eerst blijft Jamie nog even een oogje in het zeil houden bij Miranda, maar na een halfuur gaat hij AJ helpen. De andere jongens zijn op de grond aan het werk, doen het zware sjouwwerk, stoppen de takken in de hakselaar. De ochtend vliegt voorbij te midden van loeiende kettingzagen en dwarrelend zaagsel.

Miranda zeilt langs de klimlijn omlaag en komt hard terecht, met haar hakken in de grond aan de voet van de boom. Het touw komt keurig los en blijft nergens hangen. Het is een goeie ochtend geweest. Haar haren raken los uit de staart; er plakken wat lokken tegen haar voorhoofd als ze haar helm af trekt.

‘Niet slecht,’ zegt AJ als ze langs hem loopt, op weg naar Jamie.

‘Bedankt,’ zegt ze en ze lacht naar Jamie. ‘Alles oké, baas?’

‘O, nou weet ik het weer,’ zegt Jamie met twinkelende ogen als hij overeind komt met een arm vol takken van de hazelaar. Hij is inmiddels eind veertig, niet meer als snelste hoog in de boom, niet degene die de risico’s neemt. Maar hij heeft nog altijd die scherpste. Een echt goede boomchirurg is iemand die precies aan de juiste hoeveelheid adrenaline verslaafd is. Of net iets te veel, maar dan moet hij wel geluk hebben. ‘Jij bent om halftwee weg, toch? Voor je date?’

Miranda slaat het zaagsel van haar werkbroek. Ze draagt bretels, want dit soort veiligheidsbroeken zijn voor mannen ontworpen en zijn dus altijd veel te ruim in de taille. Een vriendin die ze tijdens haar opleiding heeft leren kennen gaf haar de tip dat bretels haar zouden redden van de vernedering. Want zonder die dingen kon je broek zomaar ineens op je enkels hangen.

‘Yep! Lunchafpraakje,’ zegt ze terwijl ze de kettingzaag losmaakt en in de laadbak van Jamies pick-uptruck legt. ‘Het is nou eenmaal Valentijnsdag.’

‘Daar herinnerde mijn vrouw me vanochtend ook aan, ja,’ zegt Jamie en hij trekt een gezicht.

‘Een lunchafspraakje?’ vraagt AJ achter haar.

Ze draait zich niet om. ‘Mijn vriendje wil me zien als ik klaar ben met mijn eerste klus voor Jamie.’

‘Of hij heeft een andere dame voor het avondslot geboekt,’ zegt AJ.

Miranda is niet snel gek te krijgen. Ze gaat ervan uit dat mensen er vast een reden voor hebben als ze zich zakkig gedragen en dat het geen zin heeft om te happen. Maar ze weet ook dat tolerantie kan worden opgevat als zwakte, vooral als je een vrouw bent. Ze slikt.

‘En wat zijn jouw plannen dan voor vanavond, AJ?’ vraagt ze en ze kijkt hem net lang genoeg aan om zijn snelle, scheve glimlach te zien als reactie op haar vraag. ‘Ook een spannende date?’

‘Hangt ervan af.’

‘Waarvan?’ Miranda trekt haar staart los en haalt haar vingers door haar haar om het te ontwarren. Ze heeft dik en donker haar dat kroest rondom haar gezicht en in pijpenkrulletjes valt en dat bijna altijd klit.

‘Of ik jou vanavond van Jamie mee uit mag vragen voor een borrel.’

‘AJ!’ blaft Jamie. ‘Wat hebben we nou afgesproken toen we hierheen reden?’

Miranda kijkt AJ heel even in de ogen. Hij zit haar te pesten, of misschien stelt hij haar op de proef. Maar achter zijn blik schuilt oprechte opwinding en Miranda realiseert zich met een schok dat hij het nog zou doen ook – hij zou haar mee uit nemen voor een borrel. En daarna zou hij haar mee naar huis nemen. Deze bloedmooie, levensgevaarlijke man.

Best vleierend, eigenlijk. Al weet ze best dat hij alles pakt wat beweegt.

‘Waarom niet? Ik weet dat je vanavond vrij bent,’ zegt AJ en hij vouwt zijn getatoeëerde armen over elkaar. Zijn biceps zijn gigantisch.

Miranda weet vrij zeker dat hij die armen alleen maar zo houdt zodat zij dat kan zien.

Ze blijft hem strak aankijken. ‘Geen interesse,’ zegt ze en ze lacht erbij. ‘Maar toch bedankt.’ Dan draait ze zich weer om naar Jamie. ‘Morgenochtend zeven uur, hè? App je me het adres nog even?’

‘Geen interesse!’ kirt Jamie. ‘Wanneer heb je dat voor het laatst gehoord van een meisje, AJ?’

AJ haalt zijn schouders op, buigt om Rip op te pakken en Miranda voelt zijn blik nog steeds als ze wegloopt.

‘Is alweer een poosje geleden,’ zegt hij. ‘Maar uiteindelijk krijg ik ze altijd.’

Daar moet Miranda om lachen. ‘Behalve deze,’ zegt ze opgewekt over haar schouder. ‘Ik ben al bezet.’

‘Door Meneer Lunchafspraakje,’ roept AJ. ‘Ben jij even een geluksvogel.’

Ze is ook een gelukvogel. Sterker nog, ze kan het zelf vaak nauwelijks geloven. Carter is het soort man dat iemand als zij nooit een blik waardig zou keuren: hij is zo *volwassen*, heeft een goedbetaalde baan, draagt echte maatpakken. En hij is superknap. Knap op een grotemensenmanier, niet zoals die slonzige AJ. Carter heeft een rond brilletje en een rechte, mannelijke kaak en zo’n glimlach waar je ter plekke van smelt.

Ze hebben elkaar leren kennen via Reg, een van de jongens met wie Miranda eerst werkte. Die speelde voetbal met Carter, en Miranda was vorig jaar een keer met Reg in de pub toen het halve team langsgesproken was voor een biertje nadat ze een balletje hadden getrapt. Carter was fris gedoucht, had zijn pak weer aan omdat hij er niet aan had gedacht gewone kleren mee te nemen voor na de wedstrijd, en hij viel op als een stralend baken tussen de rest. Een en al grote glimlach en halfnat haar. Terwijl de rest van die gasten geintjes maakte over zijn outfit hield hij zijn hoofd zo’n beetje schaaapachtig schuin. Zijn brillenglazen vingen het lamplicht van de pub en Miranda’s hart maakte een sprongetje. Dat schuine hoofd wees erop dat er nog een jongetje schuilging onder die breedgeschouderde volwassene; het maakte hem toegankelijker.

Miranda bleef maar naar hem staren en uiteindelijk had hij het door en schonk hij haar een vragend grijnsje, een vriendelijker uitnodiging dan ze had verwacht. Hij zal wel gewend zijn dat vrouwen zich aan zijn voeten storten, had ze gedacht, maar hij leek verder niks te verwachten. Ze had Reg uiteindelijk gevraagd hen aan elkaar voor te stellen, met de moed van drie glazen bier en giechelig van het halve lachje dat Carter haar geschonken had. *Rosso, Carter, Carter, Rosso*, had Reg gezegd. *Carter, geef haar wat te drinken. Deze dame verdient het om netjes behandeld te worden.*

Nu, vijf maanden later, leek Carter zich nog steeds aan Regs opdracht te houden – het restaurant waar hij haar mee naartoe neemt voor hun valentijnslunch is zo'n tent waar ze de prijzen niet op de menukaart hebben staan en waar ze duur servies hebben. Het is een heel eind van Erstead, het forenzenstadje in Surrey waar Miranda woont. Ze kleedt zich om in de McDonald's om de hoek, smeert wat lippenbalsem en mascara op. In de drie minuten die het kost om naar het chique restaurant te lopen voelt ze zich heel wat, maar zodra ze naar hun tafeltje loopt, weet ze hoe kinderlijk en underdressed ze is, in haar blauwe overgooier en afgetrapte pumps. Alle andere vrouwen zijn super elegant.

Miranda tilt haar billen van de stoel om stiekem haar jurk wat omlaag te trekken, verborgen onder het tafelkleed. Ze hebben klasse in dit restaurant, dus Valentijn doen ze hier subtiel: wat rozenblaadjes op de tafels, net wat meer kaarsen dan anders, de sfeer een tikje zelfgenoegzaam.

Miranda was een beetje te laat, dus het duurt even voor ze merkt dat het al dik na twee uur is en dat er nog altijd geen spoor van Carter te bekennen is. Hij is altijd te laat, dus het verbaast haar niet. Maar rond halfdrie, als de ober haar vraagt of ze niet vast iets wil drinken, bestelt ze een colaatje – het begint ongemakkelijk te voelen om hier tussen al die verliefde stelletjes te zitten, spelend met haar servet en tikkend met haar voeten.

Ze stuurt Carter een appje: Waar ben je?! Xx

Dan nog eentje: Je bent echt veel te laat.

En dan: Carter? Hallo?

Langzaam, heel langzaam verandert ze van een vrouw die op haar date zit te wachten in een vrouw die een blauwtje loopt. Er is zo op het oog niets veranderd – ze zit er nog, kijkt veel te vaak op haar telefoon, drinkt haar glas te snel leeg. Maar iedereen kan zien dat haar status met de seconde meer omslaat, en als Miranda drie kwartier aan dat tafeltje heeft gezeten zonder een spier te vertrekken is ze iemand geworden met wie je medelijden hebt.

Uiteindelijk trekt ze dat stilzitten niet meer. Met elke minuut die voorbij tikt wordt het onrustige ik-moet-iets-doen-gevoel in haar ledematen sterker, ook al heeft ze vanochtend nog zo hard gewerkt. Ze neemt zich voor om te wachten tot tien over drie, en redt het tot vijf over, voor ze naar de bar loopt om haar drankje te gaan betalen.

Ze kan er niet meer omheen: hij heeft haar laten zitten.

Er zal een volkomen redelijke verklaring voor zijn, denkt ze. Een of ander grappig verhaal. Hij zal het haar vertellen met de stemmetjes van alle betrokkenen – hij is ontzettend goed in accenten. Het Italiaanse accent van haar vader kan hij echt supergoed nadoen, en als hij die gast imiteert uit Miranda's flat die uit Liverpool komt, zou je zweren dat hij het is. Later gaan ze hierom lachen. Het gaat een van hun verhalen worden, zo van: *Weet je nog die keer dat je me liet zitten met Valentijn?*

Maar nu, op dit moment, is het best stom. Miranda bijt op haar lip terwijl ze op haar bonnetje wacht. Ze weet dat ze het Carter zal vergeven. Waarschijnlijk heeft ze het hem al vergeven, in afwachting van zijn geweldige excuus. Maar voor nu is het even heel fijn om zich voor te stellen dat zij het soort vrouw is dat niet zo snel vergeeft. Het soort vrouw dat zegt: *Dit soort shit pik ik dus niet. Als jij me laat zitten, dan ben ik er klaar mee. Het is over.*

Rond halfvier komt Miranda thuis en heeft ze nog steeds geen berichtje gehad van Carter. Ze mist haar oude huisgenote – ze zou nu echt iemand kunnen gebruiken die vol medeleven een kopje thee voor haar zet. Ze staat in het midden van de kamer te luisteren naar het verkeer buiten, en vraagt zich af of Carter heeft besloten dat ze toch niet de ware was, wat hem betreft.

Dit slaat nergens op, Miranda Rosso, houdt ze zichzelf voor terwijl ze haar pumps uittrekt. Doe even normaal.

Het is nog niet eens vijf uur – nog meer dan genoeg dag over. Ze gaat stofzuigen, koken en dan vroeg naar bed. Het heeft geen zin nu hier te staan mokken. Wie is daar nou ooit iets mee opgeschoten?

Eerste druk september 2022

Oorspronkelijke titel *The No-Show*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2022 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Studio Helen

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6210 7

ISBN e-book 978 90 261 6217 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6218 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.